

RECUPEREM EL VERD

L'Arbre Sagrat. L'Arbre Sagrat.

Les Mil Meravelles, així li deien els seus habitants a un xicotet poblet als afores de Granada perquè tenien un parc enorme amb un preciós jardí que posseïa exactament 1.000 plantes, totes molt peculiars i que només es podien trobar allí. Aquestes plantes eren les que pràcticament li donaven tot el color i l'oxigen a la ciutat. Hi havia un arbre que destacava entre totes les plantes del lloc, era el més verd, el més frondós i amb les fulles més belles. Es contava que aquest arbre era sagrat i que existia una profecia que deia així: "si algú arribara a trencar una mínima fulla seua, el jardí i el poblet sencer aombraria, no tindria ni llum ni color i tots els seus habitants moririen per la falta d'oxigen"; es a dir,..., que ocorreria una total catàstrofe.

Tots al poble temien que aquesta profecia poguera fer-se realitat pel que van decidir voltar tot el jardí i protegir aquest arbre en particular que van resguardar amb un cristall enorme que el tapava tot i només es podia accedir a ell a través d'una xicoteta porteta amb un pany, la clau del qual conservava (en un lloc secret del parc) el guardià del poble: un nan anomenat Requi. Durant segles, els pares van contar als seus fills sobre la necessitat de cuidar i protegir el parc i el seu entorn..."És l'única manera de mantindre'ns fora de perill", deien. I així ho van aconseguir per molts anys, evitant que es fera realitat aquesta terrible profecia.

Un dia qualsevol, va arribar al poble, una família amb el seu fill xicotet, un xic de 10 anys que es deia Marc. Venien des de molt lluny a veure si era cert el que es deia sobre les Mil Meravelles, del seu bufó colorit i de la puresa de l'aire que allí es respirava. No van tardar a comprovar que era veritat i es van quedar enamorats del poblet i els seus encants pel que van decidir quedar-se a viure en aquest lloc tan especial. El seu fill, Marc, de seguida va fer amistat amb els xiquets de la seua edat i al costat de Clara, Joel, Elisa i Miquel, van formar un grup inseparable però una miqueta disbauxats.

Marc, a qui els seus amics li havien contat sobre la profecia sempre va sentir curiositat per a descobrir si era certa o no; i per això va esperar l'ocasió per a convèncer-los de llançar-se a l'aventura i entre tots poder esbrinar-ho. Així que una vesprada mentre jugaven, els va proposar escapar-se aquella mateixa nit aprofitant que hi hauria lluna plena. Aquella nit, van quedar en l'entrada del parc i van saltar a prop; després de travessar diversos corredors (els arbres i arbustos estaven col·locats formant un laberint), van arribar al centre del jardí i allí estava just davant els seus nassos l'arbre sagrat resguardat tal com deien els seus pares: "amb un cristall enorme que el cobria i aquella xicoteta porteta amb el seu pany".

A més de ser el més disbauxat de tots, Marc també era el més astut, és per això que no li va costar molt trobar la clau d'aquell pany que tan bé guardava Requi. Ràpidament, es van endinsar i en arribar al costat de l'arbre com ningú s'atreveia a trencar la fulla perquè en el fons tots temien a les conseqüències que podria tindre si la llegenda fora certa; van decidir que el millor era tirar-lo a la sort jugant a pedra, paper i tisora i el guanyador seria l'executor. Clara i Miquel van quedar els últims en el joc i va anar Miquel qui va guanyar la partida, així que sense pensar-ho ni dubtar-ho, va arrancar de sobte la fulla i va anar llavors, quan va ocórrer la tragèdia: es va sentir un fort soroll com quan algú es queixa d'un dolor insuportable i tot es va començar a moure.

Davant els seus ulls i amb els seus rostres espantats, van començar a veure com anaven desapareixent d'un en un i per art de màgia, tots els arbres i totes les plantes amb vida que hi havia al parc i els voltants. El pitjor encara estava per vindre! A poc a poc va començar a faltar-los cada vegada més i més l'aire i el cel, les cases, l'aigua, començaven a perdre el seu color. Tots morirem! Era el que tots deien a crits i així va ser, van començar a morir un darrere l'altre. Mentre morien, Elisa es lamentava de ser allí i d'haver sigut còmplice d'aquella gamberrada; Marc d'haver sigut la seua idea; Joel i Clara de no obeir als seus pares que sempre els havien alertats que això podia ocórrer. Miquel, qui moria més lentament i patia el dolor de perdre un darrere l'altre als seus amics, es lamentava d'haver-se atrevit a arrancar la fulla i va començar a plorar sense consol. Va ser llavors quan de sobte va despertar d'aquest horrible malson i va prometre que mai més anava a llançar coses contaminades al sòl, ni arrancar fulles, ni flors, ni maltractar les precioses plantes.

L'endemà al matí, en trobar-se amb els seus amics, els va contar sobre l'horrible malson que havia tingut i es va sorprendre en saber que no havia sigut l'únic, ja que els seus amics també havien tingut el mateix somni. Així va ser que van entendre que havia sigut un avís, perquè ells eren els disbauxats del poble i eren massa atrevits i dolents amb el món i tot el que els envoltava, per la qual cosa des de llavors, van decidir canviar la seua actitud i no van tornar a fer mai de la vida les seues típiques gamberrades.

... Això és el que pot passar si continuem contaminant el nostre medi ambient...; a veure no passaria exactament això que us conte perquè és molt surrealista, però espere que hàgeu après que no hem de maltractar, ni embrutar ni contaminar la naturalesa, cada vegada van quedant menys i menys arbres, plantes que són vitals per a la nostra vida així que cal cuidar-les com si fórem nosaltres mateixos...

FI